

Nem fog tapodni ellen
nyugalmatok helyén,
nem lép e hantra kegyetlen' —
a Végeken ör leszek én!

Idegen nem lesz soha úrrá
azon, mi szent örökünk,
bár sáskaként zúdul rá!
Sírt ás neki kezünk.

Bösz medveként dühödve
kiállok a fegyver elé,
hogy áldást hozzak a nőkre
s a kis bölcsők fölé

Nyílt a határ. Előtte
van Ázsia, Kelet.
Európa, Nyugat mögötte —
én ör vagyok közepett.

Finn eredetiből fordította: **Bán Aladár**

A MAI ÉLETEM IS CSAK ENNYI...

Hintára kapaszkodtam egyszer, aprócska
lány, alig tíz éves talán. Fölöttem kéket
tükrözött az ég és a hársfák lombján
szelíden táncolt a fény. Nem félsz?
— kérdezte anyám. Én nevettem.
Körülöttem forrt a zaj,
a liget sikongott s ember-ember hátán
hömpölygött a széles, poros utakon.
Repültem! . . . Milyen parányi volt lent
a nép s milyen furcsa ágbog az integető kéz.
Eveztem vakmerően, egyre följebb,
mámorosan tagadtam a földet és siklottam
a messzeség és a titkok tárt öle felé.
De egyszer, jaj, a hintáslegény iszonyú keze
felém kapott és kimért pályámról
átlendített durva röhögéssel.
Egy pillanat! És az örült ivben minden
fejtetőre állt: hidak, fák, házak és
emberek parányi ponttá zsugorodtak
csak a testem nőtt a szédület örvényében
emberfölöttivé . . . Aztán zuhantam és én
az eleven anyag, aki egy percre láttam
a kaoszt és kitért eget, — megborzadva
és utálkozva bukdácsoltam a földön.

A mai életem is csak ennyi . . .
és ez emlékebe fáradt arcom beletemetem.

Nagy Méda